

den röde

ARBEIDEREN

Nr. 11 10/6 - 23/6 1978 6. Årg. Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund Pris Kr.2

Volvo-direktøren Per Gyllenhammar.

Innenfor borgerskapet har diskusjonens bølger gått høyt i diskusjonen om den norske statens avtale med Volvo-konsernet. Det motsetningene dreier seg om, er dels omfanget av statens aksjekjøp, dels om det vil være "mulig" for norske private kapitalister å kjøpe opp hele den andel som er tiltent dem. Meningen er at av de 40% av konsernets aksjer som skal gå til Norge for en samlet sum av 880 mill. n. kr. skal staten og private ta 50% hver.

Diskusjonen blant de imperialistiske borgere er i store trekk et rent narrespill. Det finnes ingen alvorlig motstand mot avtalen. Kjøpet av Volvo-aksjene er en politisk og økonomisk genistrek som hele borgerskapet med rette betrakter som en fordel for seg. At det i det hele tatt har pågått en debatt, har å gjøre med all den partipolitiske prestisje som er blandet inn, og med gammel-konservativ motstand mot statlig initiativ. Og når Moursund i Bankforeningen dramatisk rynker pannen og hevder at det er tvilsomt om den private norske andelen blir kjøpt opp, så kommer det bare av at bankene fra gammelt av er fornærmet på staten for den rentepolitikken den fører.

NOK AV PRIVATE MIDLER

Det finnes mer enn nok av private midler som bare venter på å bli investert i sikre papirer som Volvos. Den kapitalistiske overakkumulasjonskrisen har alt vart lenge, og desto større er den uproduktive opphopningen av pengemidler blitt. (Det er derfor staten fører den rentepolitikk den gjør.) Kapitalen samler seg opp i banker o.l., blant annet fordi det finnes en lang rekke bedrifter og industriselskaper som det ville være halsløs gjerning å investere i, fordi de allikevel er dømt til undergang i

Volvo-kjøpet: EN BORGERLIG GENISTREK

den ubarmhjertige konkurransekampen som er typisk for denne kriseperioden.

Det er også typisk for den imperialistiske epoken i det 20. århundre at den pengekapitalen som på denne måten blir liggende "brakk", etter kortere eller lengre tid blir forsøkt investert i utlandet. Men i selve kriseperioden vil også dette være vanskelig å gjennomføre, fordi de kapitalistiske krisene er altomfattende.

De rammer på en eller annen måte de aller fleste land og områder der det kan være aktuelt å investere.

INVESTERINGSGARANTIER

I tilfellet Volvo finnes det to viktige typer av faktiske investeringsgarantier, som er egnet til å overvinne kapitalens skepsis mot å bruke penger på industriaksjer.

1) For det første har Volvo-konsernet siden 1970 utviklet seg til å bli den kanskje mest avanserte bedrift i Europa (ved siden av Fiat, Alfa Romeo

og Philips-avdelingene) når det gjelder systematisk tukting av arbeiderne. I åpent samarbeid med fagforeningsapparatet har Volvo (særlig i Kalmar, Vara og Skövde) blant annet bygd opp forskjellige fabrikker som utmerker

Forts. siste side.

Nordli smiler på vegne av det norske borgerskapet.

DNA PLANLEGGER NEDTRAPPING AV TRYGDENE!

På trygdekontorenes landsmøte i Løen ved månedsskiftet kom sosialminister Ryste med et varsel om framtidens sosialpolitikk som ikke lover godt. Det dreier seg i virkeligheten om første skritt på veien mot en nedtrapping av trygdene for å tjene kapitalherrenes profitt under krisa. Foreløpig blir det hele holdt i vage og forsiktige ordelag. Ifølge Arbeiderbladet 1. juni uttaler Ryste at vi "ikke må se på all etablert aktivitet som noe uforanderlig, som det må kjempes for, uavhengig av om behov og forutsetninger er annerledes enn den gang ordningene ble etablert."

Dette er et signal til "kadrene", dvs. særlig til de høyere funksjonærene ved trygdekontorene rundt om i landet. Uansett om disse funksjonærene er vennlig innstilt til DNAs plan eller ikke, er det de som i kraft av sitt yrke nå er best egnet til å forberede opinionen (som i første omgang er de trygde søkende selv) på det som skal skje. Seinere vil sterkere krefter overta.

Inntil videre kan DNA regne med at funksjonærene holder akkurat såpass mye tett overfor offentligheten som det er opportunt. Rikstrygdeverkets indre disiplinkrav og ordensstraffer er beryktede.

Den røde Arbeideren skal prøve å komme tilbake med en bredere aekning av denne saken med det første.

SITUASJONEN I LIBANON SKJERPES

I løpet av de siste ukene er klassekampen i Sør-Libanon blitt skjerpet. Vi har vært vitne til harde konfrontasjoner mellom imperialismens gendarmer i området, FN-troppene, og pale-

stinske revolusjonære frihetskjemper.

Det begynte med at flere palestiner og libanesere ble drept utenfor havnebyen Sour (Tyros) av franske elitesol-

Forts. s.5.

Arafat i rådslagning med øverstkommanderende for FN-styrkene, Erskin fra Ghana

KA I ERITREA.

I dette nr. av drA bringer vi den første reportasjartikkelen skrevet av en av våre representanter som i månedsskiftet april/mai gjestet de frigjorte EPLF-områdene i Eritrea. Artikkelen tar bl.a. opp EPLFs sjøbergingsprinsipp. Se side 2

ÅRETS SOMMERLEIR.

I forrige nr. kom vi med endel opplysninger i forbindelse med årets sommerleir. Vi kunne da ikke oppgi eksakt tid og sted for leiren. Hva sted angår kan vi heller ikke nå si noe definitivt. Nøyaktige opplysninger om dette vil bli gitt seinere. Tidspunktet er imidlertid klart. Som nærløst vil bli avholdt i tidsrommet 18. - 22. august og i Oslo-området. Vi gjentar at alle interesserte så snart som mulig må melde seg pr. brev til KAs adresse. Det er viktig at vi så fort som mulig får en oversikt over antall deltakere.

Som nevnt i forrige nr. blir de politiske hovedemnene for årets leir den proletariske internasjonalismen og arbeiderklassens politiske linje under utviklinga av kapitalens krise.

Ruiner etter Sovjets bomber i Keren. (Foto: den røde Arbeideren)

Når vi går over grensen og inn i Eritrea, forlater vi den verden vi ellers er kjent med, den imperialistiske verden og kommer inn i det revolusjonære senter i Afrika hvor EPLF nå gjennomfører den nasjonaldemokratiske revolusjonen, samtidig som massene forbedres til å omdanne den nasjonaldemokratiske revolusjonen til en sosialistisk revolusjon. Vi går inn i Eritrea med store forventninger og vet ennå ikke at de skal bli mer enn opplyst i løpet av oppholdet i de frigjorte områdene.

Sammen med eritreiske kamerater står vi på veien og venter mens to lys, som beveger seg parallelt på kryss og tvers i mørket, nærmer seg. Etter noen få minutter sitter vi i en lastebil med forsyninger og soldater og er underveis på Frihetens Vei, et veinett på tilsammen 150 mil, som strekker seg på kryss og tvers gjennom de frigjorte EPLF-områdene. Frihetens Vei har massene bygget selv uten andre hjelpemidler enn primitive reskaper. Bilene er moderne nok og robuste, en nødvendighet i det utilgjengelige fjellskapet. De er ikke produsert i Eritrea, men i England, USA og Sovjetunionen. I Norge, Sudan, Egypt, Vest-Tyskland, DDR og Sverige kjører biler av tilsvarende merker på veier og landeveier, bare med den forskjell at de er importert som ledd i den daglige handelsrutine i den imperialistiske verden. Lastebilene og landroverne

provins, selv om verdensopinionen etterhvert har oppdaget at denne gjenstridige "provinsen" får terrenget til å stemme dårlig overens med alle offisielle kart.

All transport skjer etter mørkets frambrudd p.g.a. bombingene. Fra bilradioen hører vi gjennom BBC at Mengistu, som er på offisielt besøk i Havana, har fått Fidel Castros løfte om ubegrenset militær støtte. Fra tid til annen stopper bilen, og i det svake skinn fra billyktene skimter vi representanter fra folkemilitsen med automatvåpen over skuldrene som holder vakt langs veiene. Vi roper til dem og de løfter knyttede neveri varet og roper leende tilbake "Aouet ni afasch" – seier for massene! Ved første rast spør vi eritreiske kamerater om de ikke frykter alvorligere angrep fra Castros hær enn fra Mengistus, men det virker som om de ikke "skjønner" spørsmålet. Vi har kjempet sammenhengende i 17 år, understreker de, og vi kjemper gjerne i 17 år til og mer, ja i generasjoner, om nødvendig, mot hvilken som helst fiende som vil frarøve oss friheten. Rol, selvtilit, seierssikkerhet.

I de nærmeste dagene ser vi resultatene av eritreernes egen innsats og vi forstår bedre enn før at de har all grunn til å være selvsikre. De har drept de etiopiske kolonialistene ut av det utilgjengelige høylandet, ut av regnskoger og sletteland så ettertryk-

ningsfulst som også var for de andre. Midt i lørgren ligger Keiser Haile Selassie tidligere palass. Stedet Haile Selassie bodde hver gang han besøkte Keren. Kampene om fortet må ha vært utrolig harde, særlig vurdert ut fra fortets ideelle beliggenhet for enhver som vil forsikre seg der. Etiopierne må ha hatt alle fordeler i dette Keren Fredriksten hvor en har full oversikt over enhver bevegelse hos den angripende part. I Khartoum fortalte filmograf Petter Myhren, som var med og filmet kampene som førte til frigjøringen av storstedene av Massawa, om hvordan etiopernes massive angrep med kolonner av tanks ble stanset og slått tilbake av EPLF på en måte som han karakteriserte som politisk sett perfekt. Eritreerne har bare seg selv å stole på. Men i ryggen har de marxismen-leninismen og den ansvarlige folkekrigs strategi og prinsipper. Med ekte eritreisk sans for humor har de formulert sitt militære slagord: "Oddelegg fienden med deres egne geværer og kuler!"

Såvel massene som kadrene i EPLF understreker at bare det internasjonale proletariats verdensrevolusjon kan forsvare og videreutvikle revolusjonens resultater. Men i denne

net halvflyddalt likevektssammenheng uten industri og med glade, barfotede økonoms, slik vi finner den i det norske småborgervestre, Sjølberging forutsetter nettopp utvikling av industrien. Hovedtanken bak sjølbergingsprinsippet er at revolusjonen må være folkets eget verk, og at den ikke kan importeres utenfra som en ferdig produsert vare uten at det overordnede mål forrådes underveis. Økonomisk, militær og materiell hjelp av betydelig størrelsesorden gis alltid med krav om vel så betydelige gjenvælses, Imperialistiske land tilbyr alltid sine penger, varer og tjenester. Å motta hjelp det er knyttet betingelser til fra regimer som i vide kretser regnes som "progressive", har de samme katastrofale følger som å binde seg til tradisjonelt imperialistiske regimer. Selv et halvblint øye kan se det i tilfelle Cuba, som må sende tusener på tusener av unge menn ut som leiesoldater for å tjene det "sosialistiske verdenssystem".

Sjølberging forutsetter intens skoleing og studiearbeid på alle alders-trinn og på alle nivåer i samfunnet. Vi besøkte i løpet av oppholdet skoler for såvel voksne analfabeter som for

Et sjølberga EPLF-lær produksjon av geværkolber. (Foto:drA)

sjonens resultater. Men i denne kampen som nå pågår er det ingen andre som kan eller skal slåss for dem produsere i fabrikkene, bygge sykehus og veier, reparere ødelagt materiell, ta vanskelige avgjørelser og møte nye og uventede situasjoner. EPLF's sjølbergingsstrategi står i skarp kontrast til ELF's linje som innbefatter hjelp utenfra og uten reservasjoner om at det ikke skal knyttes betingelser til hjelpen. Følgelig støtter ELF seg til arabiske regimer og spiller på panarabiske følelser og samhold mellom muslimer over landegrensene.

I EPLF's biblioteker ser vi velbrukte eksemplarer av Marx, Engels, Lenin og i tallrike samlinger får vi bekreftet at massene er kommet imponerende langt både når det gjelder å tillegge seg den marxist-leninistiske teori og å praktisere den. I EPLF's situasjon er det påkrevet å ikke bare ha en dyp forståelse av marxismen-leninismen og dens prinsipper, men også selvstendighet og dristig tenkning, samt evne til å gripe det særegne i enhver situasjon. Både gjennom handling og gjennom måten å angripe ethvert problem på viser EPLF i praksis at uttrykket "vitenskapelig sosialisme" ikke er en floksel, men en hard realitet. I denne situasjon hvor ethvert feilgrep kan ha alvorlige konsekvenser for liv og død, for revolusjonens retning og gjennomføring, har man ikke råd til å la være å konkretisere marxismen-leninismens prinsipper.

Sjølberging, det betyr ikke for EPLF en småborgerlig drøm om et eller an-

barn fra fem til sju år i tillegg til skoler for ungdom. Overalt stiller de spørsmål om hva slags samfunn vi har her i Norge, hvordan vi vurderer den eritreiske revolusjonen, om klassekampen i Norge og om nordmennene er tilstrekkelig orientert om forholdene i Eritrea.

EPLF legger særlig vekt på ungdom men som revolusjonens ressurs og viderefører. En tilsvarende vekt legges på arbeidet med å frigjøre og aktivisere kvinnene. Nå legger ikke EPLF skjul på at de stadig må bekjempe føydale vaner, innstillinger og institusjoner. Store deler av befolkningen er ennå fanget i et snevert stammemessig og familiemessig tenkesett og i en føydal livsform. Et spesielt problem utgjør nomadene, som gjennom stort forbruk av brønsl truer med å skape et alvorlig erosjonsproblem. Derfor prøver EPLF å overtale dem til å bli bønder. EPLF legger ikke skjul på de vansker de står overfor. Realisme og sjølberging er en forutsetning for at sjølbergingsprogrammet skal bli vellykket. EPLF understreker at industrien i de frigjorte områdene er tilbakeliggende i forhold til storindustrien i de industrialiserte land.

Første natten i Eritrea sov vi i et gjesterom som er bygd inn i landskapet og ligger halvt under jorda. Når bilen stanser og ryggsekkene leses av, tror vi at vi befinner oss i et folketomt fjelløde. Selv i dagslys ser landskapet med sine karrige skrenter, stup og slukter, ubebodd ut. Etter en dags opphold vet vi at dette er hoved-

Forts. s. 4

Revolusjonær glede under 1. mai-feiringen i Keren. (Foto:drA)

som kjører på Frihetens Vei er også blitt eksportert og importert – bare ikke til Eritrea, men til Etiopia. Eritreerne har erobret dem på områder som på alle offisielle kart ligger innenfor Etiopias nasjonale, og dermed hellige og ukrenkelige, grenser. Som kjent eksisterer ikke Eritrea for kartprodusentene som annet enn en etiopisk

kelig at etiopiske soldater bokstavelig talt hoppet i Rødehavet. Under oppholdet i Keren vandret vi opp de bratte skråningene mot fortet som EPLF tok i kampene hvor Keren ble frigjort. Kampene varte i fire døgn, fra og med 4. juli til og med 8. juli i fjor. Vi så vrak av etiopernes tanks og lastebiler, tomme patronhylser og etiopiske

den røde ARBEIDEREN

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund

Postboks 2863- Tøyen, Oslo 6

Postgiro: 2068427

Redaktør: Harald Berntsen

Trykk: Eget Kontor-offset.

ABONNEMENTSPRIS:

den røde Arbeideren pr. år - kr. 40

Røde Fane pr. år - kr. 40

- betales på postgiro 20 68 427

Merk talongen -A- for avisen og

-RF- for Røde Fane

STØTTEABONNEMENT:

den røde Arbeideren - kr. 50 -

pr. år

Røde Fane kr. 50.- pr. år

KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND

Sentral adr.: Postboks 2863

Tøyen, Oslo 6

Tlf. 37 63 60

SITUASJONEN I ERITREA

De sovjetiske sosialimperialistene og deres kubanske leietropper, venter fortsatt med å støtte Etiopias nasjonalsosialistiske Mengistu-regime i en massiv invasjon i Eritrea av samme type som ble gjennomført i Ogaden-provinsen. Sovjetiske og kubanske tropper er riktignok marsjert opp i Etiopia og flydd inn til den eritreiske hovedstaden Asmara, men invasjonen begrenser seg foreløpig til fortsatt beskyttelse av den EPLF-erobrede havnebyen Massawa. Flyangrep med bl.a. napalmbomber mot den eritreiske sivilbefolkningen, og spredte motstøt mot den eritreiske frigjøringshæren - da fortrinnsvis mot ELF-hæren, som tydelig anses som det svake leddet i den eritreiske kjeden.

Ingen må imidlertid tro at denne tilsynelatende nølingen er et tegn på at sosialimperialismen ikke er fast bestemt på å forsøke å skaffe seg full kontroll over det strategisk viktige Eritrea. I virkeligheten er det ikke nøling sosialimperialismen nå er opptatt med, men et taktisk spill for å forsøke å unngå å komme inn i den samme avslørende posisjon overfor verdensopinionen som USA havnet i med Vietnam-krigen. For et land som Sovjetunionen, som i ord framstiller seg som sosialistisk og en venn av verdens folk, er det selvsagt enda mer maktpåliggende å unngå dette enn det var for USA.

Den sosialfascistiske ledelsen i Sovjetunionen har her ikke bare verdensopinionen å ta hensyn til, men også sin egen arbeiderklasse, som i det minste i bokstaven er oppdratt i marxismen-leninismens ånd. Og den må ta hensyn til allierte regjeringer som Kuba og Sør-Yemens, som med sin innsats på Mengistus side mot Eritrea står i enda større fare for å miste sin hjemlige massebasis hos folk som nylig har utkjempet anti-imperialistiske frigjøringskamper.

Det samme problemet var i sin tid ikke like påtrengende i Angola, der Sovjet og Kuba støttet MPLA mot de USA- og Sør-Afrika-finansierte "frigjøringsbevegelsene" FNLA og UNITA. Det stiller seg også annerledes med tilbudene om "hjelp" til Zimbabwe og Palestina, da motstanderen der er den vestlige imperialismen og dens sionistiske allierte. I Ogaden-provinsen stod Sovjet og Kuba overfor en vestsomalisk frigjøringsbevegelse som ikke hadde utvillig let den langvarige folkekrigens strategi og taktikk, og som ikke var entydig selvstendig i forhold til en somalisk regjering støttet av den vestlige imperialismen og den arabiske reaksjon. I Eritrea står derimot Sovjetunionen og dens allierte i fare for å bli avslørt for all verden med sin støtte til den nasjonalsosialistiske Mengistu-juntaen og dens kolonikrig mot det eritreiske folket ledet av sin entydig anti-imperialistiske og uavhengige fortropp, EPLF. Samtidig risikerer sosialimperialismen dermed definitivt å framstå som den fascistiske undertrykkelsens hovedrepresentant for det etiopiske folket selv.

På denne bakgrunn må vi forstå de siste meldingene om at Mengistu-juntaen har utvist Kubas og Sør-Yemens ambassadører etter at de hadde gjort et mislykket forsøk på å smugle inn en kjent etiopisk eksilpolitiker, og at Sovjetunionen forsøker å presse juntaen til å opprette et sivilt masseparti og overgi regjeringmakten til dette. På denne måten forsøker sosialimperialistene å framskaffe en etiopisk regjering med et noe mer progressivt anstrøk og en sterkere massebasis enn Mengistu-juntaen. Samtidig forsterker de sine forhandlingsforere overfor den eritreiske frigjøringsbevegelsen, for å få den med på en løsning med gjenopprettelse av den føderasjonen med Etiopia som FN under ledelse av USA påtvang Eritrea i 1952, og som Haile Selassie opphevet med sin annekasjon av landet i 1960.

For øyeblikket sitter nok Mengistu-juntaen like løst i sadelen i Addis Abeba som Diem-regimet og andre sørvietnamesiske regimer satt under USAs krig i Sørøst-Asia.

Men om disse taktiske manøvrene fra sosialimperialistenes side midlertidig kan føre fram innen Etiopia selv, vil de ikke lykkes overfor det eritreiske folket. Garantien mot dette utgøres av EPLF, som konsekvent fastholder den langvarige folkekrigens strategi med prinsippet om å stole på egne krefter, og ikke vil godta noen annen løsning enn et fritt og uavhengig Eritrea. Stilt overfor EPLF må den sovjetiske sosialimperialismen og dens leietropper enten frivillig gi avkall på Eritrea, eller den vil komme til å lide et like ynkelig og avslørende nederlag på slagmarken som USA gjorde i Vietnam.

Inntil videre må samtidig alle venner av den eritreiske frigjøringskampen være klar over at sosialimperialistenes "nøling" byr på muligheten til taktisk manøvrering også fra det eritreiske folkets og EPLFs side. Det kan selvsagt ikke dreie seg om manøvrer som går på tvers av den strategiske målsettingen om et fritt og uavhengig Eritrea, men som fremmer denne målsettingen ved å søke å utsette en eventuell massiv sosialimperialistisk invasjon så lenge som mulig, og utnytte mellomtida til å konsolidere og styrke frigjøringsbevegelsens posisjoner - politisk og militært.

På disse premissene er det alle anti-imperialisters plikt ikke bare å støtte EPLFs strategiske mål, men også de taktiske disposisjoner som foretas for å nå målet.

EN AVLEDNINGSMANØVER

Den pågående debatten om reformene av fengselsvesenet får mer og mer karakter av å være en farse. En "moderat" og en "liberal" side (den siste representert bl.a. av SV-folk som høyesterettsadvokat O.J. Bae) beskytter hverandre med argumenter som alle utmerker seg ved å lede oppmerksomheten bort fra den samfunnsmessige sammenheng som regjeringens (statens) forslag om fengselsreform inngår i. Dermed er det blitt slik at begge sider i debatten, f.eks. såvel Bae som den reaksjonære statsadvokaten Rieber-

FORNY 'ABONNEMENTET'!

Den røde Arbeideren er spydspissen i Kommunistisk Arbeidervorbunds arbeid for å bygge arbeiderklassens kommunistiske fortrøppsparti i Norge, både på det organisatoriske, det propagandistiske og det agitatoriske område. Alle som ønsker å støtte opp om og følge med i dette arbeidet, vil ha interesse av et fast abonnement på den røde Arbeideren - så mye mer som avis foreløpig ikke er i salg i kiosker omkring i landet.

Vi er helt klar over at avis ikke er så god som den burde være, verken utstyrmessig eller innholdsmessig. Det første vil bli rettet på om ikke alt for lenge, mens det innholdsmessige bare kan forbedres gjennom KAs kvantitative og kvalitative vekst, som igjen er avhengig av et stabilt og økende antall abonnenter på avis.

Samtidig som vi ber leserne delta aktivt i abonnementskampanjen, oppfordrer vi dem derfor også straks til å fornye sine abonnementer etterhvert som de løper ut.

Red.

REDAKSJONELT

Redaksjonen tar sikte på at neste nr. av drA skal bli et dobbeltnr. dvs. nr. 12/13-78. Nummeret vil bli det siste for sommerferien. Avisen vil komme med første nr. over ferien rundt midten av august.

Sendingene fra Radio Tirana kan fåes inn på kortbølgen. På engelsk sender Radio Tirana hver dag til følgende tider:

KL. 7.30-8.00 i 31 og 42 meterbandet
KL. 17.30-18.00 31m og 42m
KL. 19.30-20.00 31m og 42m
KL. 21.30-22.00 31m og 42m.
KL. 23.00-23.30 31m og 42m og 215 m.

REIS TIL ALBANIA I SOMMER!

Vi gjør oppmerksom på at Vennskapssambandet Norge-Albania arrangerer turer til Albania i sommer. Avreisedagene blir 23/6, 7/7, 21/7, 4/8 og 18/8.

Prisen er kr. 2765 på hotell Apollonia for 14 dagers opphold.

På melding til Vennskapssambandet Norge-Albania, Postboks 254, Sentrum må skje 1 måned før avreisen - med samtidig innbetaling av kr. 500.-

Vi oppfordrer KAs og KULs medlemmer og sympatisører til på denne måten å sette seg inn i forholdene i Albania.

I Albania blir det også anledning til å skaffe seg et bedre kjennskap til Arbeidets Partis politiske linje, spesielt dets syn på 3 verden-teorien.

Mohn, er å regne som klovner som danser slik som de politiske planleggerne i Justisdepartementet vil ha dem til.

Dette kan en lett overbevise seg om ved å se litt nærmere på ett av de argumentene som statsråd Valle bruker i den pågående skinndebatten; nemlig at fengselsreformene bare tar etter tendenser som lenge har vært vanlig vare i utlandet og spesielt i Sverige. Dette er helt riktig. Men det fru Valle (og Bae og Rieber-Mohn) selvfølgelig unnlater å si noe om, er at disse snart ti år gamle svenske reformene ble gjennomført innenfor en pakked løsning som innebar en gigantisk opprustning av politiapparatet, statens fremste voldsinstrument. Nettopp i den perioden da de svenske "liberale" fengselsreformene ble gjennomført (under stasminister Palme), gikk bl.a. antallet politifolk til hele 17.000, noe som innebar verdens største polititetthet. Selv gorilla-republikkene i Mellom-Amerika blir liggende etter.

Det er noe tilsvarende som de sosialfascistiske myndighetene nå iverksetter i Norge. Politiet har aldri før fått så store bevilgninger som nå. Politioprustningen er et faktum, noe en kan se av hvordan politiet benytter seg av hver tenkelige anledning til å få prøvet sin styrke og hvor langt det kan gå.

Selv ikke at politiet med sitt nye voldsutstyr rykket inn i Slottsparken midt i reformdebatten, kunne hjelpe debattantene ut av formørkelsen. Politiet fikk testet nettopp det de var ute etter: ikke bare at det kunne tillate seg å trappe opp sin uprovoserte voldsbruk enda noen trinn, men først og fremst at Justisdepartementets avledningsmanøver virket som den skulle. - Ingen av de borgerlige debattantene kom til å tenke på politiet, der de satt fordypet i sine innlegg om den volden som brukes i fengslene.

Nylig har H. Hystad ved sine avsløringer fra Stord sannsynliggjort at politi- og lensmannsetaten gjennom lengre tid har praktisert noe som juridisk sett bare kan kalles hogforrøderi. Men selv så fryktelige som slike opplysninger må være for de nasjonalistiske sosialistene i SV, for ikke å tale om for de reaksjonære statsadvokatene, så skal det nok vise seg at politiet tåler å komme i fokus også på denne måten, uten at noen forbinder denne etaten med fengselsreformene.

Redaksjonen avsluttet mandag 5. juni.

HITRA-AKSJONEN PÅ NY

Reidar Almås: Hitra-aksjonen - småbønder i skattestreik. Oktober Forlag.

Som tittelen antyder er dette en bok om bøndernes skattestreik på Hitra og Leksvik i 1975. Forfatteren var formann i støttekomitéen i Hølanda. Boka er på nesten 200 sider, men forteller lite og presenterer en "vitenskapelig analyse" uten holdbarhet og begrunnelse. Boka uttrykker AKPs politikk, selv om forfatteren ikke fremstår som medlem av AKP. Foruten å ta opp forløpet og selve aksjonen behandler boka "fienden" - "falske bondevenner" og "uvenner" - i rask orden. Som bakgrunn for aksjonen skisserer Almås opp den stadig forverrende økonomiske situasjonen for småbrukerne i løpet av de forrutgående 10 åra, noe som blandt annet førte til at 20 bruk ble nedlagt på Hitra i 1974. Aksjonen stilte krav til staten, bl.a. om høyere priser på kjøtt og melk, som alle hadde til hensikt å sikre fortsatt eksistens for den lille privateiendom. Forklaringen på utviklinga mot større og mer rasjonelle bruk finner Almås i likhet med den tradisjonelle småborgerlige ideologi hos fiender som fører en ondartet politikk (staten og monopolkapitalen), og ikke i den kapitalistiske økonomien selv. Den vesentlige grunn til at Almås kan forstå som en "radikaler", ligger i hans forsøk på å forklare de påstått felles interessene mellom bønderne og arbeiderklassen, og i "viljen til militante kampmetoder".

Jordbruket i Norge består i stor grad av små og urasjonelle bruk, og første betingelse for drift i den størrelse vi har idag, er å utelukke betydelig billigere jordbruksvarer fra utlandet ved importforbud og toll. Det sørger Almås' fiende nr. 1, staten, for. For Almås eksisterer det heller ikke urasjonelle bruk, men bare bruk hvor det er mye slit og lite igjen, dvs. bare urettferdighet. At det eksisterer vanlig kapitalistisk konkurranse innen jordbruket og dermed økende produktivitet, berører heller ikke Almås. Men han uttrykker sterk bekymring for at antallet store gårder styrkes med frafallet av småbruk. I denne forbindelse drar han fram rosinen i pølsa,

den nasjonale sjølberging. En grunn til at Almås betrakter SV som "falske bondevenner" er at de bare krever 70% sjølberging, og ikke 100%.

En viktig livsbetingelse for jordbruket der inntektene av forbruket ikke strekker til, er direkte tilskudd til den enkelte bonde og subsidier på varene for å holde markedsprisene på et akseptabelt nivå. For å illustrere dette siterer vi fra boka: "Lars Jacob Krogh gjorde nettopp den sensasjonelle oppdaginga at norsk jordbruk blir subsidiert med 32 000 kr. pr. årsverk. Eg skal gje Krogh enno fleire sensasjonelle opplysningar. Det vart i 1972 utbetalt mjølkesubsidiar som

Reidar Almås i aksjon under Hitra-streiken

svarer til ca. 40 øre pr. liter mjølk. Ein mellombonde med 100 mål jord kan ha 14 mj ølekyr som mjølker 70 000 kg mjølk i året. Da får denne bonden oss skattebetalrar for 28 000 berre i mjølkesubsidiar kvart einaste år. Ein annan sensasjon: Det vart i 1972 utbetalt omlag 33 øre pr. kg. i korntrygd. Mellombonden vi har bruka som eksempel sår korn det året og dersom han får gjennomsluttsavling vil han få oss skattebetalrar for 10 000 kr. berre i korntrygd. Ingenting av dette kan endre det faktum at et årsverk i jordbruket gir 70% av den inntekta som er gjennomsnitt i industrien. Videre påstår Almås at subsidiene (begrepet tilskudd

eksisterer ikke for Almås) har til oppgave og fortelle norske arbeidere hvor kostbare de norske bønderne er (?), og få folk til å tro at småbønderne nyter godt av subsidiene, noe de ifølge Almås ikke kan gjøre fordi de ligger under den gjennomsnittlige arbeidsinntekt. Deretter hevder han - helt på jordet i forhold til tidligere påstander - den løgn at småbønderne i utkantene (?) ikke får noen særlig økonomisk støtte. Til slikt vås er det bare å ønske velkommen etter. Det kan jo bare nevnes at driftstilskuddet alene gir en gård på 100 mål eller mindre fra 17 000 til 20 000 kr - jo mer utkant desto mer penger.

Sjølberging er et vesetlig argument for Almås for å forklare hvor nødvendig det var å støtte Hitra-aksjonen, og påvise den på

tede, og at arbeiderklassen trenger mat. Bønderne er ifølge Almås undertrykte og utbytting av staten og monopolborgerskapet på grunn av skatter og avgifter og prisene på driftsutstyr. Utbyttinga skjer altså ifølge Almås' logikk i handel en og ikke i produksjonen. Men der med er jo saken at hvis han hadde fulgt sin teori videre, måtte innfrielse av Hitra-aksjonens krav ført til økt utbytting av arbeiderklassen fra småborgerskapets side.

Almås' og bøndernes "bekymring" for matvaresituasjonen begrenser seg til - når en ser bort fra farsene - at utviklinga mot større bruk "stiger jevnt" og til matvareprisene. Almås kan i sin bok naturligvis ikke forsøke å forklare hvilke interesser arbeiderklassen skulle ha av økte matvarepriser. I sin bok setter ikke "radikaleren" spørsmålstegn ved det kapitalistiske system, men bare ved monopolkapitalen og staten, i likhet med tidligere småborgerlige talsmenn. Derfor er det ingen tilfeldighet at Almås er en beundrer av Bygdefolkets Krisehjelp, som endte i Nasjonal Samling. Bergos påstand om at høyere priser vil føre til mer av den medisinen som allerede hadde uttryddet mange bønder, blir ikke kommentert av Almås - han påpeker bare at påstanden virket hemmende på støttearbeidet. Almås må tydeligvis helt ha lukket øynene for det "gode" (dyre) jordbruksoppgjøret i 76 og de konsekvenser det har gitt for småbønderne.

Lederen for Leksvik-aksjonen skrev i den forbindelse et bittert innlegg i bondebladet hvor folkefarsene var glemt. Nå måtte kravet være sterk prisreduksjon for å knekke de de store, og så voldsomt opp med prisene igjen!

Til slutt må vi sitere hva Almås sier om det eneste partiet som ifølge ham var den mest sanne venn: "For kommunister i AKP(ml) var Hitra-aksjonen den første ildtåp i å støtte småbønder i kamp. Til deres ære skal det sies at de gikk inn i støttearbeidet med full styrke og var drivende i opprettinga av støttetkomiteer i mange miljøer."

Korrespondent/Porsgrunn.

SJØLBERGING-ET PRINSIPP... Fra s. 2

kvartieret i Sahel-provinsen, og at "ødemarka" er bebodd av tusener av barn, kvinner og menn som lever

skjult, halvt uner jorda, halvt inne i fjellet. De står ved dreiebenker, sager, ved smier og i verksteder, sitter over symaskiner eller deltar i undervisning i skolene. Hovedkvarteret er ikke bare et militært administrativt senter, men også et senter for produksjon, med sine tallrike "work-shops". Det eritreeerne kaller "work-shops" er enten fabrikker eller verksteder, eller det er en kombinasjon av begge deler. Her produseres bord, stoler, geværkolber, maskindeler - ja også maskiner, klær og redskaper. I våpenverkstedet repareres

geværer, pistoler, revolvere, automatvåpen, tunge "guns" som 70mm og 75mm. I klesfabrikken vi besøkte har de nå 40 maskiner av Singer-typen.

I 1975 var det bare 2 maskiner som sikk. Nå blir det produsert 150-200 stk. skjorter, bukser, kjoler, uniformer etc. pr. døgn. I andre work-

shops produserer arbeiderne klokke-deler av aluminium fra nedskutte flybatter av blikkplater som arbeiderne monterer ved å banke dem sammen slik at lodding er overflødig. I en fabrikk blir det produsert sandaler av ødelagte bildekk og vesker, samt tasker til militært bruk, av teltrester. Krigen har gjort mange typer produksjon nødvendig. Bl.a. var vi også til stede i et verksted hvor det ble laget kunstige ben og armer.

Den eritreiske revolusjonen, gjennom sin forropp EPLF, forer stadig sine ressurser materielt, militært, intellektuelt og politisk. Den eritreiske revolusjonen har et reservoar å øse av. I motsetning til det etiopiske fascistregimet, som stadig tappes for ressurser, fordi systemet motarbeider de interesser juntaen proklamerer å ivareta, rekrutterer EPLF stadig nye soldater, arbeider, kadre og forskere i kraft

av resultatene av den praktiske politikken. Under besøket i den etiopiske fangeleiren fikk vi gjennom samtaler med krigsfangene inntrykk av den "sosialisme" derguen påberoper seg og

som Sovjet og deres telegrambyrå i Norge, NKP, forsvarer så varmt. Krigsfangene uttrykte bitterhet overfor juntaen som med gevær og bajonetter tvang dem til å stille opp som kanonfode i en krig hvis reaksjonære karakter de etterhvert skjønte. Analfabeter blir jaget ut av landsbyene og fraktet til militære kortidskurs, for deretter å bli sendt til fronten under dekke av å kjempe for fedrelandet mot reaksjonære arabiske inntrengere. Nå

vet fangene at de bae brukt som brikker i et reaksjonært spill de ønsker å velte. De sa at de vil organisere motstand mot derguen når de kan vende tilbake. Men den må organiseres hemmelig, for juntaen slår ned enhver åpen opposisjon med de mest brutale midler. Samtidig med at etiopernes motstand mot juntaen vokser, konsoliderer og utvikler EPLF massene og forbereder seg dermed til den endelige seier.

Fra 1. mai i Keren. (Foto den røde Arbeideren)

SITUASJONEN I LIBANON ... fra side 1

dater. Deretter ble palestinske partisaner fra PFLP drept og såret av norske styrker ved byen Kawkaba i Øst-Libanon. Norske styrker har i tillegg omringet palestinere fra PFLP like sør for Kawkaba og konfrontasjoner her kan ventes når som helst.

Disse hendelsene er eksempler på det som i tida framover bare vil bli enda klarere: FN-troppene er til stede i Libanon for i ly av en mer "fredelig" og "vennlig" fasade å gjennomføre det sionister, falangister, syrere og arabisk reaksjon nå har prøvd i en årrekke: å avvæpne den palestinske frigjøringsbevegelsen og slik legge grunnlaget for å knuse den palestinske revolusjonens målsetting, frigjøring av hele Palestina. Dette synet på FN-troppenes rolle ble allerede i slutten av mars lagt fram av offisielle representanter fra FATAH og PFLP fra Beirut på en solidaritetskonferanse i København (jmf. drAs 1. mai-nr.). Det er heller ikke overraskende at i Norge er KA og KUL alene om å stille parolen NEI TIL FN-TROPPER I LIBANON!

REVISJONISTENES SYN

I SV/NKP hersker det full forvirring om hvilken holdning de skal ta til FN-troppene. På forberedelsesmøter i forbindelse med demonstrasjonen 11. mai mot staten Israels 30-årsjubileum fikk KA høre fra det hold at "tida vil vise om FN-troppene brukes mot PLO" og "det ser ut som om PLO har endra syn på FN-troppene." Slik snakker op-

portunister som på forhånd har bundet seg til å følge den linje som PLO-ledelsen til enhver tid kjører ut.

AKP-gruppen har også i praksis bistå FN-troppene velkommen til Libanon. AKP er selvsagt tvetydig nok til at de en dag kan gå mot FN-styrkene når de har "sett" tilstrækkelige empiriske eksempler på likvidering av palestinske revolusjonære; slik "tenker" empirister.

I Klassekampen onsdag 7. juni bringes et lengre intervju med oberst Schanche der KK reklamere stort for den norske "mørke linje" og siterer obersten velvillig på 1. side når han hevder at "FN-styrkene bør helst ikke bruke våpen." (!!!) AKP har jo tidligere gitt uttrykk for bekymring for konsekvensene av et eventuelt norsk angrep på PLO. Det ville jo kunne føre til at NORGE mister støtte fra araberverdenen i den kommende imperialistiske verdenskrigen, og araberverdenen teller 200 mill. mennesker. ifølge AKP Dette er nasjonalsjævinisme, ikke solidaritet basert på den proletariske internasjonalsisme.

PLO-LEDELSENS HOLDNING

AKPs holdning til FN-styrkene faller stort sett sammen med PLO-ledelsens syn. 30.5 sier representanter for PLO-ledelsen til Klassekampen at PLO "vil hjelpe Libanons regjering med å opprettholde dens myndighet i landet" og at PLO "vil gjøre alt de kan for å lette FN-styrkenes arbeid med å gjennom-

føre sitt oppdrag i Libanon." Videre har PLO uttalt at de "ikke vil gjøre noe som staten Israel kan bruke som unnskyldning for å fortsette okkupasjonen av Sør-Libanon."

Innholdet i disse uttalelsene er klart nok: PLO-ledelsen ønsker å bistå FN-troppene i deres forsøk på å sette i kraft Riad- og Shtaura-avtalens punkter om at palestinske stillinger i Sør-Libanon skal overtas av den libanesiske hær (rekruttert fra falangister). Det er på bakgrunn av dette vi må se uttalelsene fra PLO-hold om å overføre styrker fra Libanon til Jordan samtidig som de forsøker å undertrykke krefte innad i PLO som vil fortsette kampen mot Israel fra Libanon. Kommandosoldater som ikke etterkommer Arafats ordre her "vil bli sterkt straffet".

REVOLUSJONEN FORTSETTER!

Til tross for PLO-ledelsens kapitulasjonspolitik overfor FN-troppene og arrestasjoner og forsøk på likvidering av palestinske revolusjonære som ikke godtar FN og våpenhvilen, fortsetter palestinerne kampen mot staten Israel. Men også innad i PLO skjerpes klassekampen. I en uttalelse vedtatt av PFLP, DFLP, ALF, PLF og den Folkelige kampfront kreves det ny ledelse i PLO som de mener har latt seg presse for mye av arabisk reaksjon. Det er verd å merke seg at denne erklæringen ble sendt ut under Arafats besøk i Saudi-Arabia. Videre heter det i erklæringen at PLO i dag er u-

demokratisk og byråkratisk og at det er nødvendig med en omorganisering av PLOs struktur.

Denne erklæringen må sees i lys av PFLPs krav om innkallelse av en ny nasjonalkongress i PLO, en kongress som kan bidra til at 15-punktsprogrammet til PLO av i dag erstattes av et nytt program, et program som følger opp Tripolimotets vedtak fra 5.12.77, og som kan danne grunnlag for en revolusjonær enhet i PLO.

Kravet om at organisasjonen må få en mer demokratisk struktur enn organisasjonen har i dag, er ikke av ny dato. Bl.a. var det på den skandinaviske solidaritetskonferansen full enhet om at PLO i dag ikke var demokratisk oppbygd. Spesielt ble dette understreket av Fatah's og PFLPs representanter. At AKP nå fordømmer erklæringen taler sitt tydelige språk og bør ikke forbause noen (Klassekampen 27. mai).

AKP har før gått til angrep på PFLP og Nei-fronten. Ved å angripe denne erklæringen støtter AKP PLO-ledelsen, det forræderiske SAIKA og bandittgruppa til JIBRIL (PFLP-GC) mot de revolusjonære kreftene i PLO.

At Nei-fronten har presset Sovjet-underbruket DFLP til å undertegne erklæringa, beviser bare at de i dag har stor politisk tyngde i PLO og er uttrykk for en stor seier for de revolusjonæres linje. Denne tendensen er nå ytterligere styrket ved at venstrekreftene i PLO i en ny erklæring sier at de vil fortsette den væpnede kampen mot Israel og også mot FN-troppene om de hindrer denne kampen.

1. MAI-APPELL FRA DEN PALESTINSKE ARBEIDERUNION(PWU)

For ytterligere å belyse situasjonen i Sør-Libanon, gjengir vi her et utdrag av den appellen som kamerat Mohammad fra PWU holdt på Proletarisk 1. mai 1978's torgmøte. Oversettingen fra svensk er foretatt av drAs redaksjon.

Som Palestiner i Norge på arbeiderklassens 1. mai er det naturlig for meg å ta utgangspunkt i det faktum at norske FN-soldater har avløst israelerne i det sørlige Libanon. Hvorfor er de der? Hvem har sendt dem? Hvilke interesser ligger bak?

Først, har det noe med den norske arbeiderklassen å gjøre? Ja, på mange måter.

Norge er et imperialistisk land, medlem av NATO, en kontrarevolusjonær allianse med to mål: 1) å være spydspissen mot den internasjonale sosialismens krefter, og 2) i hvert enkelt land sikre borgerskapets herredømme. Den norske armeen er altså et kontrarevolusjonært redskap både nasjonalt og internasjonalt. Ingen revolusjon er i dag blitt gjennomført i et enkelt land uten internasjonale allianser og uten at de internasjonale kontrarevolusjonære kreftene søker å gripe inn.

Dette innebærer at enhver revolusjonær kamp hvor som helst i verden er den internasjonale arbeiderklassens sak - og da også den norske arbeiderklassens sak. Som klasse må den norske arbeiderklassen en dag komme til bevissthet om dette. Et steg på vei til en slik bevissthet var til stede på 30-tallet da norske arbeidere frivillig dro til Spania.

Har norske arbeidere i de seinere år dratt avgårde frivillig til et revolusjonært område?

Nei, det har de ikke. Innsikten om klassens reelle interesser og internasjonale forbindelser er ikke utbredt. Det er et faktum å beklage og et faktum for de allerede bevisste kameratene til å forandre.

For mens arbeiderklassen ikke besitter denne innsikten, har borgerskapet derimot innsikt om de felles imperialistiske interesser i verdensmålet, stakk. Og det er i dette perspektiv de

norske FN-troppene i Libanon må sees.

Vi, mitt folk, det palestinske og det arabiske folket, befinner seg i krig med Israel, den arabiske reaksjonen og den internasjonale imperialismen. Vår kamp er av stor betydning for det internasjonale proletariatet. Vår framgang er framgang for verdenssosialismen. Våre tilbakeslag betyr framgang for imperialismen, sionismen og reaksjonen. Det norske borgerskapet ser

med glede på våre tilbakeslag. Det norske borgerskapet, liksom borgerskapet i verdensmålet, er redde for oss, for vi er en revolusjonær kraft som kan ryste borgerskapets verden. Derfor sender det norske borgerskapet tropper mot oss, tropper som tar over okkupasjonen etter Israel - lapper litt på situasjonen slik at den ikke blir for "eksplodiv" - men til fordel for Israel og verdensimperialismen og til skade for oss

Jeg mener, kamerater, at de norske FN-troppenes innsats i Sør-Libanon ikke bare er et anslag mot oss palestinere, arabere, men også et angrep på den norske arbeiderklassens langsiktige interesser. Imperialismen har gjort en del erfaringer, bl.a. at små gnister kan tenne store branner og at disse kan bre seg - derfor forsøker f.eks. imperialismen i dag å bruke FN for å slukke de branner som nå truer med å antenne hele det imperialistiske verdenssystemet. På 30-tallet satte Hitler og Mussolini inn sin støtte til fascismen og reaksjonen i Spania. I dag skjer tilsvarende aksjon så meget smartere, i en slags internasjonal sosialdemokratisk classesamarbeidsånd.

Det er slik vi må se de norske og de øvrige FN-troppene i Libanon. Det er den innsikten vi må spre, at der utfører de norske soldatene sin legegjerning for imperialismen - dels mot oss, dels mot arbeiderklassen i Norge og alle land - i tillegg får disse norske NATO-styrkene den trening og erfaring som en dag kan anvendes mot den norske arbeiderklassen. Av disse grunner, kamerater, vil jeg slå fast at ingen soli-

daritet med vårt palestinske og arabiske folk kan uttales her i Norge uten den mest kraftfulle protest og kamp mot FN-styrkenes tilstedeværelse i Libanon.

Dette er en oppgave nå. En dag må det målet nås da arbeiderklassen kjemper i fellesskap og ikke overlater til fienden å innse samarbeidets nødvendighet. Leve 1. mai som symbol på det konkrete materielle og politiske samarbeid som må gjenopprettes innenfor det internasjonale proletariatet. Fram mot den sosialistiske revolusjon!

Hyrde er et koselig ord. En ser for seg en gammel gjeter, blid og trivelig, med lang stav. Rundt rusler sauene trygge og fornøyde.

Det er blitt så mange hyrder etter hvert. Det er ikke bare biskoper. De er imidlertid alene om å kalle den smørja de produserer for hyrdebrev.

Vi har nok en gang opplevd et lønnsoppgjør, og her opptrådte mange hyrder, men trass i manglende gangsyn brukte de ikke stav. De skriver ikke brev heller, men de prater, prater og prater. I likhet med biskopene har de alle så høy inntekt at de forlenget har mistet kontakten med virkeligheten til allmennelige arbeidfolk. Men likevel har de rett til å diktere oss hva vi skal leve av.

Landet opplever en krisetid, har jeg hørt. Skipsflåten sliter hardt. Det er bare såvidt rederne har råd til å plassere millionbeløp i Sveits og andre steder før båtene går i opplag.

Andre ordner saken ved hjelp av avtaler som det er festet atskillig smuss til. De får kongens gull med eikeløv og juletreast.

Men det virker. Ingen må tru at det

atses så mye penger, papir og energi, fraser og ord for å overbevise folk om nedgangstid og krise uten virkning. Det er nå som alltid den allmennelige arbeider som skal betale en krise det har kostet så mye å få til.

Det er kanskje snart på sin plass med et hyrdebrev fra arbeiderklassen også, et brev som nok ikke vil bli lest opp i kjerka.

Ikke for det - det til kjedsommelige omtalte hyrdebrevet er faktisk langt mer interessant enn det dill-dall som serveres til daglig på slike steder.

En savner imidlertid et hyrdebrev mot fattigdom, mot utnyttning, mot classesforskjell. Det brevet vil nok ikke biskopene forfatte. Det blir nok arbeiderklassens egen sak, og det er ingen, som tror det er nok med brev. De krefte som av alle krefter vil arbeide imot - profittthoverne og biskopene - er fortsatt for sterke til det, men det vil nok komme en tid da vi kan rydde opp i eget hus.

Apropos hyrder: En abborfisker sa en gang: Nå har jeg fiska med mark et langt liv, men hyrdene på marken har jeg aldri sett.

Volvo-kjøpet: EN BORGERLIG... Fra side 1.

hver 14. dag

10/6 - 23, 6

seg med svært avanserte kombinasjoner av arbeidsorganisasjon og utsvettende lønssystemer.

2) For det annet har vi den garanti som ligger i det statlige initiativet. Ikke bare får den norske staten hånd over 20% av aksjene (som den kommer til å selge noen av til private når krisen eventuelt er avsluttet). I tillegg må en ta i betraktning at et konsern av Volvos størrelse (ca. 60-000 ansatte) i siste instans vil bli holdt gående av den svenske stat, uansett hvor omfattende krisen blir. Det eneste som kan hindre dette, er at krisen slår over i den rene undergang for hele det kapitalistiske systemet.

I en slik undergang spiller det ingen rolle for de enkelte borgere om de har sine penger i banken eller i industrien. Det gjør det ikke i dagens situasjon heller, for i år betalte Volvo ut

en gevinst på 6% til aksjonærene, og det er omtrent det samme som de ville fått ved å spare.

"TRYGGE ARBEIDSPASSER"

Under slike omstendigheter går det greit å investere i Volvo, til tross for nedgangstidene. Borgerskapet har fått det det først og fremst er avhengig av, nemlig "trygge arbeidsplasser". Dels blir det så langt råd er garantert mot at en får å gjøre med "udisciplinerte"

arbeidere som kan gjøre forholdene "utrygge". Dels kommer staten inn som en garanti for at det blir levert

en intensiv propaganda for å innbille arbeiderne at det er de som "får" trygge arbeidsplasser. Meningen er at arbeiderne skal stå med lua i handa både før og etter at de er kommet inn på fabrikkene.

At denne formen for propaganda om "trygge arbeidsplasser" tar form av rent oppspinn, blir godt illustrert av snakket om eventuelt å anlegge en bilfabrikk i Norge. Da Volvo-avtalen ble offentliggjort, ble dette presentert som en avgjort sak som sikret 3000 - 5000 "trygge" arbeidsplasser på den siden av kjølen. Deretter viste det seg at dette slett ikke var avtalefestet, og nå har ministrene Haukvik og Gjerde motsagt hverandre offentlig i den grad at det synes aller mest rimelig å regne med at Norge ikke får noen bilfabrikk. Men dette spiller i så fall ikke noen som helst negativ rolle for spørsmålet om antallet "trygge arbeidsplasser" i Norge, slik visse småborgerlige sosialister innbiller seg. Norske kapitalister kommer uansett til å sope hjem så mye profitt fra Volvo-investeringene at de vil sørge for andre arbeidsplasser. Betingelsen er at dette er økonomisk lønnsomt, men uten en slik lønnsomhet ville Norge ikke ha fått noen bilfabrikk heller. Kapitalistene vil her demonstrere i praksis noe som alle arbeidere forlengst burde ha forstått: at det absolutt ikke gjør noen forskjell hvilket land som overtar de "trygge" arbeidsplassene.

Hva angår den norske statens investering, kan en nok være trygg på at den på sin side i løpet av kort tid får sugd så mye profitt ut av de svenske arbeiderne at den kan anlegge 3000-5000 "trygge arbeidsplasser" i den offentlige sektor - kanskje først og fremst i politisenet

KAMPEN OM MARKEDER

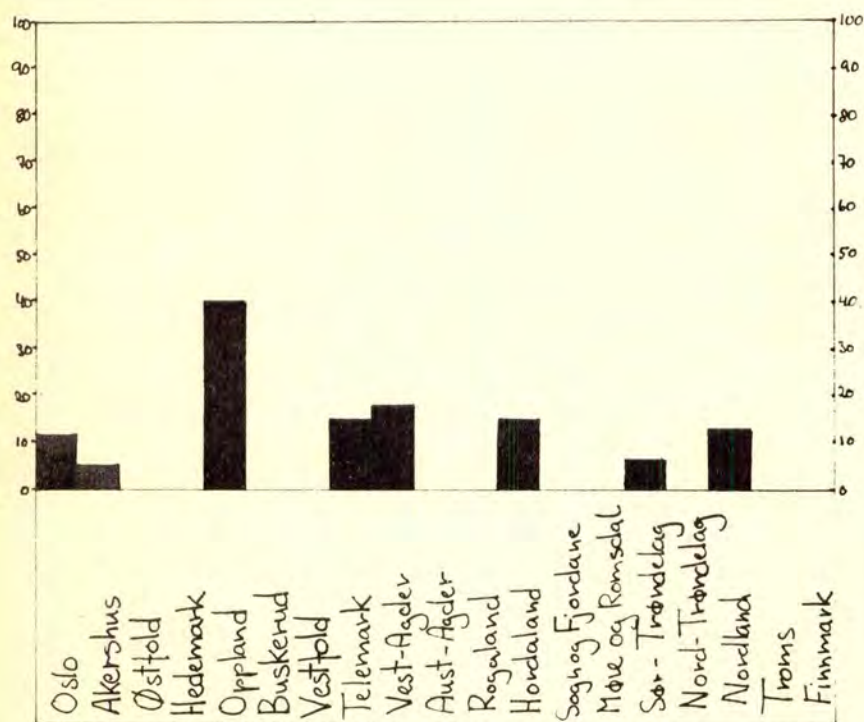
Kapitaleksporten er som sagt en vesentlig faktor i det imperialistiske systemet. En annen viktig og nært beslektet faktor er kampen om markedene mellom forskjellige stater og konserner. Gjennom Volvo-avtalen har staten sikret norske konserner innen bl.a. plast og aluminium slike markeder. Videre har den sikret et svensk marked for sine øvrige "Nordsjø-produkter". Dette er å betrakte som den rene maktmonstrasjon fra det norske borgerskaps side.

Det ville likne den norske kapitalens servile tjenestemenn å framstille saken slik at disse markedene må oppfattes som motytelser fra Sveriges side for en barmhjertig norsk kapitaleksport. En slik tankegang tåler sammenlikning nettopp med den en finner hos kapitalistene som går rundt og skaper "trygge arbeidsplasser" for penger som de har snytt ut av arbeiderne. Den norske kapitalistklassen har minst like stor nytte av kapitaleksporten på nærmere 900 mill. n.kr. som av de nyerebrede markedene.

I førstkommende nr. av vårt teoretiske tidsskrift Røde Fane kommer vi igjen til å ta opp og utdype disse aspektene ved Volvo-avtalen. Også på andre måter håper vi å få anledning til å komme tilbake til dem.

Abonnementskampanjen:

Det er fremdeles ikke den helt store framgangen som preger abonnementskampanjen. Fra forrige gang er det nå bare tre fylker som kan oppvise framgang. Det gjelder Oslo som har en svak økning fra 10 til 11,5%. Vest-Agder har øket med 3% fra 14 til 17% og Hordaland har øket fra 13 til 15%. Vi ser ingen grunn til å være tilfreds med dette resultatet selv om kanskje den politiske aktivitet ikke er helt på høyden i disse ferietider. Tvertom er vår målsetting å sikre en jevnest mulig framgang i kampanjen og ikke et skipperstak på slutten av året for å nå målsettingen vår. Derfor oppfordrer vi våre abonnenter om også å bruke de muligheter sommeren gir til å hverve nye abonnenter. Vi skal bare kort nevne muligheten som ligger i å kombinere mobilisering til sommerleiren og abonnenthverving.

Nyvervede abonnenter:

1. Navn:

Adresse:

2. Navn:

Adresse:

Verver:

Navn og adresse:

OPPTRAPPING AV AKSJONEN PÅ JOTUN?

Fredag 19. mai vedtok bedriftsforbundsrepresentantene på Jotun vedtok driftstopp på Alnabru skulle legges ned innen 1980, mens lager og administrasjon skulle flyttes til Sandefjord. Vedtaket ble fattet mot de ansattes stemmer.

Onsdag 24. mai kom det første svaret fra arbeiderne gjennom en dags sit-down-streik. Både arbeidere og funksjonærer, organiserte og uorganiserte deltok i streiken, som i tillegg ble støttet av Oslo Kjemisk.

De streikende hevdet at streiken rettet seg både mot bedriften og mot at staten tillot en slik politikk fra bedriftens side. De påpekte at driften ved Alnabru går med overskudd og at maskinparken er nyinnkjøpt, og representerer et relativt avansert teknologisk nivå. På det grunnlaget ønsket de lån og garantier til fortsatt drift fra Industrifondet. Innholdet i deres aksjon er derfor som en ser, primært et krav om statlige inngrep for å trykke driften.

Den omtalte aksjonen har fått i presens, har stort sett bestått av klagesanger over bedriftsledelsen. Såvel Klassekamper som Arbeiderbladet omtaler bedriftsledelsen i moralsk nedsettende termer. Begge steder unnlates det konsekvent å behandle mulighetene for og den eventuelle funksjon ved videre offensive aksjoner fra arbeidernes side. I stedet bringer begge aviser tåredryppende historier om de problemer som møter arbeidere som allerede nå har sett seg om etter andre jobber, som om dette forhold - som er karakteristisk for selve det kapitalistiske

systemet og dermed lite å gjøre med foreløpig - skulle bidra noe til å forandre situasjonen for arbeidere ved bedriften.

Kommunistisk Arbeiderforbund slutter fullt opp om arbeidernes resolute endagsstreik mot nedlegging. Vi hevder at denne aksjonen staker ut kursen for den videre kampen. En dags streik er i seg selv bare et skremmeskudd. Mer permanente aksjonsformer vil derimot representere en langt sterkere utfordring - først og fremst for staten.

I kom nentarene til sit-down-aksjonen påpeker arbeiderne ved Jotun selv den økonomisk gunstige situasjonen bedriften står i, preget av moderne produksjonsutstyr og teknologi. Denne innsikten legger dermed opp til at arbeidernes videre aksjoner bør ta sikte på direkte overtaking av driften, et kampmiddel som er kjent og praktisert av den europeiske arbeiderklasse f.eks. på urfabrikken LIP i Frankrike eller ved Upper-Clyde-verftene i Skottland.

Om aksjonen skal videreutvikles og kravene innfris, er det helt vesentlig at arbeiderne selv fører og kontrollerer framtidige aksjoner. Å stole på løfter fra stat og LO vil føre til at initiativet tas fra arbeiderne, disse vil bli passivisert og aksjonen vil være dømt. Arbeidernes krav kan bare kjempes igjennom av arbeiderne selv og under deres kontroll.

Full støtte til videre aksjoner ved Jotun!